

[Halvgaard]

Det skal ikke bebrejdes fremskridtspartiet, at vi ikke har forsøgt at imødekomme ønsker i befolkningen om en forbedring og en ændring af disse forhold. De ændringsforslag, som fremskridtspartiet i årevis har stillet, er ikke stillet som et forsøg på at slå politisk mønt, men er stillet alene af hensyn til vore børn og unge i et forsøg på at rette de groveste fejl i den skole- og uddannelsespolitik, som et flertal i folketinget har gennemført.

Danmark er som mange andre nationer stærkt på vej ind i et samfund, der vil blive styret af den nye teknologi, og her må vi passe på, at det ikke bliver teknologien, der kommer til at styre os, og det kræver viden. Jeg skal derfor til slut appellere til undervisningsministeren og regeringen om at gennemføre en målbevidst uddannelse og planlægning af hensyn til den fremtidige samfundsudvikling.

Erik B. Smith (S):

Som bekendt har socialdemokratiet den opfattelse, at det er muligt at finde indkomstgrupper, der tåler at få reduceret sociale ydelser, således at der kan spares i denne sektor.

Da vi selv havde regeringsmagten, foretog vi besparelser for den del af befolkningen, der økonomisk hørte til den bedste halvdel. Dengang stemte venstre og de konservative konsekvent imod et hvilket som helst forslag, men nu efter næsten ni måneder med en borgerlig regering har vi fået en forklaring. Den borgerlige regering finder, at det er den økonomisk dårligst stillede del af befolkningen, der må bære byrderne også ved sociale nedskæringer.

Med besparelserne på bistandslovens kantonhjælpsafsnit har man med sikkerhed ramt den økonomisk og socialt set mest udsatte befolkningsgruppe overhovedet. Nedsættelse af underholdsbeløbet, stramning af mulighederne for at få betalt enkeltudgifter, og tilbagebetalingsreglen, der især har ramt revaliderende urimelig hårdt, er nogle af eksemplerne.

Men ingen af disse gennemførte besparelser tåler dog sammenligning med den såkaldte ni måneders regel. Her kan en enkelt risikere en nedskæring på op til 3.000 kr. om måneden, og en familie med to børn kan i værste fald risikere en nedskæring på over

6.000 kr. om måneden. De familier, der rammes af denne regel, må sandelig bidrage til genrejsning af optimismen, til troen på at det nytter noget, som regeringen plejer at sige.

Der er da også nogle, for hvem det nytter. Visse grupper med store formuer bundet i en landejendom har haft det problem, at de kunne risikere at skulle betale helt eller delvis for nogle indkomstafhængige sociale ydelser. Også her har regeringen handlet resolut. Socialindkomstloven er blevet ændret, så disse erhvervsformuer ikke længere tælles med. De velbærgede skal modtage flere gratisydelser, og merudgiften tager vi fra dem, der intet har i forvejen. Det er for resten også sådan, at den ikke er nogen stor gruppe og hermed heller ikke særlig besværlig, så det går vel nok.

Men de 375 mill. kr., man i første omgang sparer på denne måde, kan hurtigt vise sig at forsvinde op i den blå luft ved merudgifter til institutionsanbringelser og andre særlige støtteforanstaltninger især til børn og unge. Så vil der kun være den menneskelige tragedie og nogle asociale særregler tilbage.

I en vurdering af, hvad det er, regeringen vil på det sociale område, kunne jeg lige så godt have taget mit udgangspunkt i dagpengeforringelserne. Karensdagen og dens administration vækker heldigvis så megen irritation og vrede, at den sikkert kun får en kort levetid. Selv denne regering vil opdage, at det ikke er befordrende for produktionen, at lønmodtagerne skal slæbe sig syge på arbejdet.

Jeg kunne også have taget mit udgangspunkt i børneområdet. Beskæringerne i de kommunale bloktilskud har især ramt det sociale serviceniveau og således også børnene. Økonomisk presset er kommunerne blevet tvunget til at sætte daginstitutionsbetalingerne op, og børnefamilierne må lægge ryg til.

Forslaget om afskaffelse af ungdomsydelse er også ganske sigende. Heldigvis er der grænser for, hvad man kan få regeringens parlamentariske grundlag til at sluge, men dette forslag betød, at en enlig mor med to børn, hvoraf den ene var mellem 16 og 18 år, og som havde en husstandsindkomst på 80.000 kr., skulle skæres ned med 5.128 kr., mens en ditto med en husstandsindkomst på 170.000 kr. ikke skulle skæres ned, men skulle have yderligere 3.312 kr. Der er ingen tvivl